

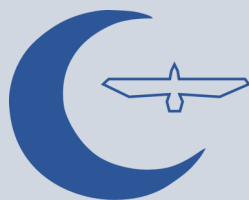
věstník 8. oddílu vodních skautů Mladá Boleslav
březen 2022
sranda musí bejt!

XXXIX

Kim Ot

STRÁNKA VÝSLEDKŮ

BODOVÁNÍ JEDNOTLIVCŮ

BŘEZEN 2022

1.	Kanička	62
2.	Svišť	51
3.	Šikula	49,5
4.	Čáp	48,5
5.	Plavec	47
6.	Dispro	41
7.	Bambule	40
8.	Kubys	38,5
9.	Matěj	38
10.	Maru	36
11.	Jiskráč	35
12.	Tarzan	33
13.	Vítek	30
14.	Borůvka	29
15.	Liskáč	28
16.	Simča	25
17.	Zubr	22,5
18.	Anika	22
18.	Rob	22
20.	Teri	21
21.	Ondra	20
21.	Lumík	20
21.	Smajlík	20
24.	DR	19
25.	Delfín	17
26.	Elda	11
26.	Matouš	11

Stoprocentní docházku měli:

ČÁP, ŠIKULA, PLAVEC, MATĚJ

V březnu bylo 7 oddílových podniků, na kterých jsme na vodě ujeli:

23,6 KILOMETRŮ

Tedy pokud se týče toho rašení, už se to opravdu začíná: tuhle se vysunuje z půdy zavalitý puček, puk tlustý a zavřený, tamhle se rázně rozvírá mladý lupínek tak krásně zelený, že nikdy jindy nic tak zeleného není; ale to není všechno. Když se na to podíváte blíž, vidíte, že se ten mladinký život prodírá z práchně a tlení loňského podzimu; že až po krk vězí v hromadném pohřebišti loňské vegetace. Teprve zjara se pochovává loňský list; teprve v době rašení se obrací v prach a popel. Když se na to pořádně podíváme, není jarní půda poseta květem; daleko víc je poseta mrtvým listím a tlením a rozpadem toho, co bylo vloni. Teď teprve se pohřbívá minulý rok; teprve teď se vrací mrtvý život do země, ze které vzešel.

Není vzkříšení mrtvých; je vzkříšení mezi mrtvými.

Počkej, svěží lístku mezi hnjícím chřástem, tohle tím chceš říci: věčná současnost života a smrti.

Karel Čapek, Kalendář: Duben

BODOVÁNÍ DRUŽIN

BŘEZEN 2022

1.	Zelená	57
2.	Žlutá	49
3.	Modrá	44
4.	Červená	36

CO BUDE NA JAŘE

6.4. – Oddílová schůzka

9.4. – Závod vřát a světlušek o putovní pohár bratra náčelníka

Náš oddíl pořádá místní kolo závodu, plánovaná družinová výprava se přesouvá na neděli a stává se z ní dobrovolná bobří páłka, viz níže.

10.4. – Bobří páłka

Náš oddíl pořádá místní kolo závodu, plánovaná družinová výprava se přesouvá na neděli a stává se z ní dobrovolná bobří páłka pod díkčí kormidelníkú:

Sraz v neděli na klubovně v 8:30. S sebou větší svačinu (menší oběd), osobní výbavu, sportovní/pohodlné oblečení. Budeme hrát hry uvnitř a sportovní aktivity venku také nebudou chybět. Konec okolo 14 h, také na klubovně. Přijďte s dobrou náladou a kdo chce, může přinést i nějaké malé občerstvení pro všechny :)

13.4. – Oddílová schůzka

20.4. – Oddílová schůzka

K příležitosti svátku Sv. Jiří připravujeme program k historii nejen skautingu.

22.4. – 23.4. – Výprava na vodu

Sraz v pátečních odpoledních hodinách. S sebou x Kč, Jídlo a pití na celý víkend, oblečení dle počasí. **Všichni budou mít věci na vodu! Neexistuje, že někdo bude mít pouze jednu sadu oblečení.** Dále spacák, karimatku, případně celtu podle toho, kde budeme spát, skautský šátek na krk, řádně vyžehlený a upravený. Přesnější informace ke srazu a návratu dodáme podle stavu vody.

27.4. – Družinová schůzka

Info dostanete opět od kormidelníkú.

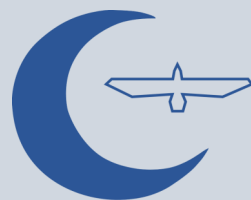
13.5. – 15.5. – Pěší výprava

10.6. – 12.6. – Výprava

Možná pojedeme na kanál, možná ne :))

30.6. – 20.7. – Letní tábor

ZPRÁVY Z ODDÍLU

Výuka na loděnici

Od 21. 3. se naše klubovna promění každý školní den od 8 do 10:45 na třídu – **skupinu ukrajinských středoškoláků** se snažíme naučit základy češtiny. Salamandři (roveři a rangers), vedoucí a pár kamarádů / spolužáků se mění na učitele – každý den zajišťují výuku 3 z nás. Všem, co tomu věnují svůj čas, uvolňují se ze školy a práce, patří velký dík!

V březnu se s námi rozloučil Pepíno - bude se věnovat jiným aktivitám. Strávil s námi (už od Piškotů) ne jeden pátek. Věříme, že mu skautování v oddíle hodně dalo a bude na roky v oddíle v dobrém vzpomínat. A i nadále se bude řídit a chovat podle skautských zásad. Ať se daří Pepíno!

Po dlouhé době nám z oddílu někdo odešel. Je a bude nás ještě víc (až k nám přijdou odrostlí Piškoti v září). Aní nevíme, jak to uděláme :-). Nicméně pro vyrovnání počtu v družinách doplníme Žlutou pravděpodobně ještě během dubna...

Odemykání Jizery

Za krásného počasí jsme odemkli Jizeru a obecně všechny řeky. Tradiční odemykací výprava proběhla na Jizeře se zázemím na skautské základně na ostrově v Turnově, kam jsme se díky covidu dostali po 3 letech. Za jarní brigádu - pohrabání listí a obecně úklid jsme mohli využít klubovny a zázemí turnovských skautů. Výprava byla společná i s Benjaminskými a Piškoty s podporou roverů a rangers. Vše logisticky klaplo, jen jsme odemkali společně až v neděli ráno a ne z lodí, ale ze břehu... Kormidelníci pronesli pěkné odemykací řeči, tak ať se vyplní!

Boj družin!

Boj družin zahájene! Ano, jako každoročně i letos proběhne nelitostné zápění mezi družinami v mnoha disciplínách - navymýšleli jste jich mnoho - asi budeme muset lehce poškrtnat :-). A hned v první disciplíně - vaření jste nasadili laťku vysoko - degustační komise se shodla, že nic nebylo špatné, ba naopak – vše bylo výborné a kvůli subjektivním chutím nebylo možné objektivně vyhodnotit, tzn. všechny družiny na 1. místě!

Už i v klubovně máme namontované plátno a držák na projektor – poděkování patří Všetěčkovi (Foto Staněk).

Družinám připomínám dlouhodobý úkol (do tábora) z rukodělné schůzky – vyrobit model pirátské lodi – co jste nestihli, nebo to úplně nevyšlo – pravda bylo málo času.

Závod vřát a světlušek

Naše osmička pořádá 9. 4. (pod střediskem Benátky nad Jizerou, kam patříme) tzv. "malý svojskáč" = Závod vřát a světlušek s tématem Dědeček automobil.

[Stránka závodu](#)

TÁBOR? TÁBOR.

Rok se nám pomalu překulil do druhé třetiny, začal nám duben.

Pro nás to samozřejmě znamená spoustu věcí, můžeme zase jezdit na vodu, na pěších výpravách vyměníme lyže a sněžnice za pohorky. Kromě toho to ale také znamená, že se nám blíží tábor! Můžeme o tom vést spory, můžeme s tím nesouhlasit, ale to je tak všechno, co se proti tomu dá dělat. Vzrušující tři týdny na březích Berounky spolu prožijeme v termínu **od 30.6. do 20.7.** Celou dobu nás bude doprovázet pirátská tematika, která bude hlavním motivem letošní táborové hry, jak jste si již mohli povšimnout v minulém čísle našeho měsíčníku.

Táborové přípravy se tedy již teď dávají do pohybu u nás, obdobně by tomu tak mohlo být i u vás! Níže tedy hrubý náčrt táborového výstrojníku. S sebou si vezměte pouze tato zavazadla: barel, krosnu a menší batoh na kratší výlety. Kdo chce může si vzít menší loďák. Ideální stav nastane, sbalíte si vše až na karimatku a spacák s celtou do barelu.

Osobní obálka: pas/občanský průkaz, kartičku pojištěnce, nároky na speciální léčebné procedury (po domluvě s vedoucím a zdravotníkem)

Oblečení: táborové triko, několik triček, funkční termoprádlo, několikery kratásky, jedny až dvojce dlouhé kalhoty, bunda, jedna i dvě mikiny, několikero spodního prádla, několikero ponožek tenkých, několikero ponožek tlustých, čepice proti slunci i zimě (ne však žádné tlusté kulichy), sandály, tenisky, trekové boty/pohorky, sluneční brýle, pláštěnka. Jedna sada oblečení slušnějšího rázu (použitelná do muzeí...).

Věci na vodu: plavky, neoprenky, staré triko...

Ostatní: spacák, karimatka, celta/plachta, ešus třídlíný, hrnek, lžíce, nůž, vidlička, utěrka, houbička; osobní výbava – kpz, tužka, uzlovačka, blok A5 i A4, sirky, čelovka, pastelky/fixy; toaletní papír (klidně dva i tři), kartáček na zuby, pasta na zuby, ručník, opalovací krém, mýdlo s šamponem a přípravkem na praní (*pokud možno volte ekologické výrobky, přeci jen se budeme mýt v řece, Budulův osobní apel*), repelent, hřebec, náplast, obinadlo; kroj (kdo nemá, nechť zatím nekupuje), šátky

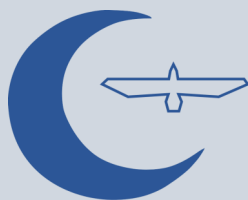
Navíc: fotoaparáty, hudební nástroje, zpěvníky, četbu, skicáky.

Telefony nechat doma, pěkně prosíme.

Kapsář: na drobné věci do stanu, aby se vám to neválelo jen tak v barelu.

V průběhu jara obdržíte přihlášky a postupně i další informace (cena, čísla emálů apod.).

Těšte se, těšme se, ale hlavně těšte se!

2.3. – Oddílová schůzka

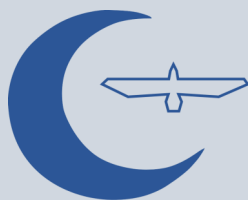
Na schůzce 2. března jsme začali tím, že jsme se rozdělili na modrou s červenou a zelenou se žlutou. Žlutá a zelená šli ven, kde dodělávaly aktivity z minulé oddílovky. Modrá a červená šli s Budulem do piškotí klubovny, kde se bavili o Skautském zákoně. Po debatě si mladší členi vzali stezky a pracovali s nimi, připojili se k nim členi ze zelené a žluté. Pak už byl konec.

5.3. – 6.3. – oddílová výprava na Voseckou

Sešli jsme se ráno na hlavním nádraží, odkud jsme v 7:45 odjeli vlakem směr Harrachov. Cestou jsme třikrát přestupovali. V Turnově, Železném Brodě a v Tanvaldu. Nádraží v Harrachově je postavené zajímavě mimo město. A tak jsme se museli k tzv. Start Pointu naši cesty přiblížit pěšky. Obuli jsme běžkařské botky, vyhnuli se koňskému spřežení a vyrazili na cestu. Směr do kopce, na Voseckou boudu. Většinu cesty jsme jeli po modré turistické značce, podél řeky Mumlavy a krásných Mumlavských vodopádů. Na oběd jsme se před zimou schovali do turistického přístřešku, u rozcestí Lubošská bystřina. Po obědě jsme pokračovali dále, krásnou, zimní přírodou. Naše cesta vedla přes Krakonošovu snídani, rozcestí pod Voseckou boudou a následně do našeho cíle, na Voseckou boudu. Zmrzli jsme se už těšili do tepla a na to, až sundáme batohy. Na chatě jsme rozmrzli, nasvačili se a byl nám představen následující program. Naučili nás prusík, uzel používaný při horolezectví například při výstupech nebezpečným terénem, jako upevnění k lanu, podél kterého jdeme. Jde o uzel, který se váže na lano a je posuvný, ale pevný. Po této instruktaži jsme se znovu obuli do běžkařských bot a vyrazili ven. Počasí už bylo trochu horší. Začínalo se pomalu stmívat a houstla mlha. Ale jak říká Dix (Fix) "neexistuje špatné počasí, pouze špatné vybavení". Vyrazili jsme, našťásti už bez batohů. Byl to menší okruh. Přes Labskou louku, Pramen Labe až ke skalnímu útvaru Tvarožník a Svinským kamenům. Tam jsme zastavili, sundali běžky a rozdělili se do skupin. Byly dvě dispciplíny. Pochod těžkým terénem poslepu, pomocí právě prusíku, lana a horolezeckých sedáků. Druhá dispciplína byla lavinové hledání člověka, pomocí speciálního přístroje a tyčí, k tomu určeným. Byla už skoro tma a začínala být větší a větší zima. Tak ten, kdo nestihl obě dispciplíny, dodělal je následující den. Spokojeně jsme se vrátili do tepla na chatu, kde už byli i Piškotí i malí Benjamínci. Rozdělili jsme se do pokojů, dali sušit věci a byla večere. Následovala společná zpívanda všech oddílů. Po zpívandě už jsme tam zbyli jen my, Bobří oddíl. Dix s Treskou i pro nás připravili program o horolezectví, správném chování v horách a nebezpečí, které tam může hrozit. Představili nám horolezecké pomůcky a vysvětlili, jak se používají. Povídali jsme si o správné a bezpečné orientaci v horách a co dělat v případě krizových situací. Mluvili jsme také o lavinovém nebezpečí a omrzlinách. Bylo to zajímavé, a myslím, že je moc dobré o tom slyšet. Seděli jsme po družinách, následovala soutěž. Rozdali nám slepou mapu České republiky a my do ní měli zakreslit co nejvíce řek, které zvládneme. Nejlépe dopadla družina modrá. My ostatní bychom se měli docela stydět, a alespoň trochu se toho doučit...Bylo na nás znát, že už jsme docela zničení. A tak byl nejlepší čas jít spát! Krásný zimní den...

The tap tap

Vstáváme do mrazivého, ale krásného rána na rozcvičku. Po ní následuje dobrovolný sněžník, balení a snídaně. Po snídani jdeme ještě bez batohů a teď i bez lyží zpět v sedle pod Szrenicou. Tam se rozdělíme na skupiny, někdo dodělává nálež člověka pod lavinou a jiní si tak trochu hrají s lezeckým vybavením. Poté jdeme zpět na Voseckou, kde už venku před chatou naobědváme. Po obědě jedeme už s batohy a na lyžích zpět do Harrachova. Dnes jdeme Terexem, který je delší než včerejší trasa. Sjedeme první sjezd a zabočíme na Terex. Cesta je jednou do kopce, jednou z kopce. Na cestě je ještě jeden trochu větší kopec, ale ten rychle a bez potíží zvládneme a už jedeme jen z kopce. Dole za silnicí před Harrachovem je cesta docela rozoraná. Dojedeme do Harrachova kolem biatlonové střílnice a tam už sundáváme běžky. Projdeme kus Harrachovem, vyjeme po silnici na nádraží a čekáme na vlak.

Zástupce rybí říše vpředu, však už kousek před Voseckou

9.3. – Oddílová schůzka

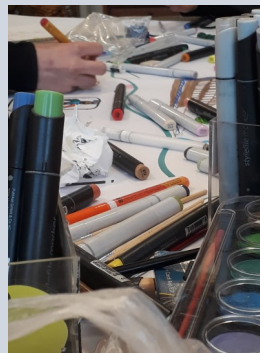
Ze začátku jsme koukali na dětskou konferenci ohledně Ukrajiny. Potom jsme šli ven a měli jsme za úkol podle mapy najít pět bodů. Potom jsme šli zpátky do klubovny a posledních pár minut jsme luštili, co bylo na bodech – němé značky krkonošských bud a pět zákonů, k tomu jsme poslouchali Budulovy chill písničky. Nakonec jsme odevzdali práce a ještě nám Budul řekl něco ke stezkám, které od nás před hrou vybral a dali jsme si pokřik a šli jsme domů.

16.3. – Rukodělná schůzka

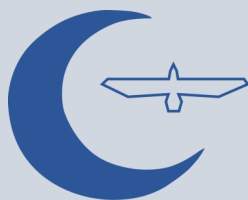
Dnešní schůzka bude obdobně jako únorová hudební opět umělecky zaměřená, tentokrát ale rukodělně. Na třech stolech v klubovně je rozmístěno vše od paracordů až po štětce s barvami. Venku je potom možnost pracovat se dřevem. Družiny také dostaly za úkol vyrobit model pirátské lodi, jako předzvěst táborové hry, toto je ovšem prodlouženo až do pozdního jara.

[Fotky z výpravy na Voseckou](#)

Ústřížky rukodělné schůzky

23.3. – DS Zelená

Schůzka začala rychlou běhací hrou. Na mapě byla znázorněná místa ,kam jsme se měli ve správném pořadí dostat. Míst bylo celkem šest. Když jsme to měli hotové, běželi jsme do klubovny za Borůvkou a pošeptali jsme jí slovo. Toto slovo jsme rozluštili z písmen na určených stanovištích. Poté jsme šli s Ještěrem ven a poznávali jsme s ním rostliny. Padl tam návrh na družinové bodování. Pak jsme se vrátili do klubovny a začali jsme trénovat vaření na výpravu. Na konci bylo dobrovolné uklízení a konec schůzky.

23.3. – DS Modrá

Přišel jsem na družinovou schůzku. Začali jsme tím, že jsme hráli hru s míčem, která se hraje ve dvojicích a je za úkol si v dvojici přehodit desetkrát míč bez toho, aby spadl ale další dvojice se tomu snaží zabránit a taky přehodit. Nakonec jsme to museli snížit na pět přehozů ale ani to se nám nepovedlo. Pak jsme hráli hru v které máš lísteček se svojí přezdívkou a ten musíš za minutu donést od startovní čáry co nejdál ale musíš se do minuty vrátit. Potom jsme vysílali morseovku, Kanička a Čáp vysílali a já s Anikou a Ondrou jsme přijímali. Když jsme skončili tak jsme se museli jít domluvit na družinové vaření na výpravě 25.3. – 27.3. co budeme mít jako předkrm, hlavní chod a dezert. Pak už bylo šest a Svišť ukončil schůzku.

23.3. – DS Červená

Neposlali zápis lol

23.3. – DS Žlutá

Naše družinová schůzka začala v 15:30. Na začátku jsme se rozešli hrou, kdy jsme měli oběhnout loděnici a najít 6 papírků. Na papírcích byla šifra, kterou jsme měli vyluštit a podle toho doběhnout na místo, které jsme vyluštili a tam vzít další papírek na kterém bylo písmeno a měli jsme složit slovo HOTOVO. Po této hře jsme šli hrát lakros chvíli jsme si jen házeli pak jsme střídali na bránu kde stál někdo z družiny zapojil se dokonce i Budulínek. Potom co jsme uklidili lakrosky jsme šli vymýšlet co budeme vařit na následující výpravě. Jelikož jsme začínali o půl hodiny dříve jsme také končili o půl hodiny dříve. Schůzka byla moc hezká.

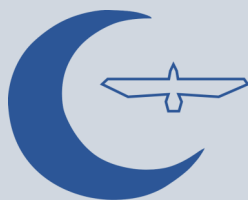
*Vlastním nákladem vydal
8. oddíl vodních skautů*

Mladá Boleslav

8ovs.cz

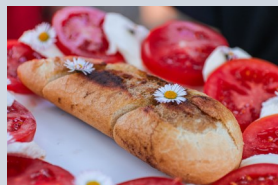
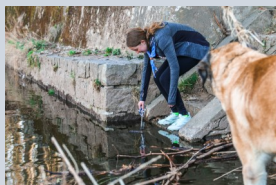
fb.com/osmyoddil

redakce: budul@skaut.cz

25.3. – 27.3. – Odemykání Jizery

Sraz jsme měli v pátek v 18 hodin na loděnici. Naložili jsme barely, lodě na vlekly a vyrazili na nádraží. Vlakem jsme dojeli do Turnova, odkud jsme došli na naši základnu, na "ostrov". Bylo už pozdě večer, a tak jsme si rozdělili místa na spaní a řekli Dobrou noc. Ráno jsme vstali okolo sedmé hodiny, vyběhli na rozcvičku, zahráli si krátký fotbal a po snídani nás čekala brigáda. Shrabali jsme listí a nasekali a narovnali dříví. Potom jsme opět vyrazili na vlak. Z Železného Brodu jsme došli na Paraplíčko, na start naší cesty na vodě. Z Paraplíčka jsme dojeli na Malou Skálu, kde jsme lodě předali piškotům a my opět vyrazili na vlak. Okolo druhé hodiny jsme byli zpět na ostrově, naobědvali se a začali jsme chystat tradiční družinové vaření. Letošní menu byly pestré a zajímavé. Nakonec jsme dopadly všechny družiny na prvním místě, prý se to nedalo porovnat, protože vše bylo skvělé. Po vaření následovala také tradiční hra, a to pašeráci. Noční hra na dva týmy po městě Turnově. Vrátili jsme se a ulehli na spaní. Ráno jsme opět začali rozcvičkou. Po snídani jsme už vše zabalili, naložili a znovu se vydali na vlak. Tentokrát jsme jeli na vodě z Malé Skály. Na oběd jsme zastavili nad jezem v Dolánkách. Měli jsme oheň a udělali jsme si to pěkný. Naše cesta skončila v Přepeřích (pod Turnovem). Umyli jsme lodě, zahráli pár her, převlíkli se a znovu vyrazili na vlak, na cestu domů. V sobotu jsme ujeli cca 10 km a v neděli asi 15 km. Byl to krásný víkend se skvělým počasím!

Družinový kulinářský výtvor 1

Družinový kulinářský výtvor 2

Odemykáme!

Družinový kulinářský výtvor 3

[Další fotky z výpravy zde.](#)

Fotky z Montenegro, resp. mapa trasy k článku na dalších stranách

JEŠTĚROVA VZPOMÍNKA NA PRE-ROVERSKÉ MONTENEGRO

Roveři našeho oddílu byli aktivní již dříve!

Roku 2018 jsme se dohodli, že uspořádáme expedici do balkánské Černé Hory. Dopravním prostředkem byl vlak. Cestu jsme podnikli na konci dubna ve složení: Dix, Ještěr, Treska a Indy, který na poslední chvíli nahradil Cvrčka.

Po asi 20hodinové cestě přes Budapešť a Bělehrad a budičku se slovy „Fiala Milan“ od vzrušující celnice na maďarsko-srbských hranicích jsme se vyhrabali z vlaku ve městě Mojkovac. Na nádraží zdvořile odmítáme taxi a míříme do obchodu pro pár potřebných potravin. Téměř vše si vezeme z domova. Čeká nás 6 dní (asi 120 km) pochodu pohořími Bjelasica a Komovi do hlavního města Podgorici. Vyrážíme!

Kus za městem na kraji vesnice nacházíme pěkné místo na přespání. Než však stihneme postavit stan, strhne se takový liják, že by nám všechno promoklo, nebýt nedostavěného domu hned vedle. Nezbylo nám nic jiného než se uchýlit do tohoto přístřeší. Mít všechno mokré hned první večer jsme si nemohli dovolit.

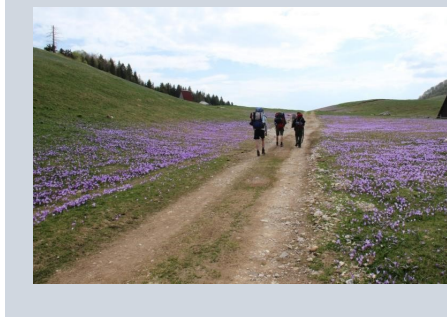
Ráno jsme překonali hned největší převýšení celého pochodu. Co nám dělalo potíže a velmi nás zpomalovalo, byl sníh! Se sněhem v tuto roční dobu jsme počítali, avšak nemysleli jsme, že nás potrápí tolik snad i každý další den. Měl to být jenom: „Kousek nahoru, vždyť tohle je severní svah, pak už to bude dobrý. Navíc míříme na jih, k moři!“

Adekvátní odměnou při stoupání, ale hlavně nahoře na prvním velkém vrcholu Razvrše (2033 m), nám byly překrásné výhledy na všudypřítomná horstva a úžasné koberce jarních květů, jichž jsou plné stráně. Ráj! Nahoře na hřebenech se šlape rychleji, také proto, že se můžeme vyhýbat sněhovým plochám. Počasí je však ideální, je teplo a jsme v euforii ze svobody a klidu.

Na večer jsme sešli k jezeru (Šiško jezero, 1660 m), abychom se mohli odkvasit. Postavili jsme stany, večereli a za chvilku namačkání ve čtyřech vedle sebe usnuli.

Následující den jsme přes rozkvetlé louky plné krokusů a modřenců opět stoupali na hřeben. Po překonání několika potoků a sněhových plání s kletčí jsme dobyli vrchol Crna Glava (2139 m), ze kterého jsme čitelně shlédli trasu našeho dalšího pochodu. Pokračovali jsme dále na jih přes hřeben Ključe. Šlo se dobře, nálada byla dobrá, ale kvůli pomalému postupu přes sněhová pole jsme byli nuceni vycházet nejpozději v 8 hodin ráno a vydržet pochodovat až téměř do setmění. Tento večer jsme stavěli stan už za tmy, únava se začala dostavovat.

Každý z nás byl sbalen individuálně. Někdo počítal s náročností expedice, pro Tresku s Indym to byla nová zkušenost. Jídlo o co nejmenší váze, ale zároveň vysoké energetické hodnotě, jsme měli rozdělené spravedlivě. Legendárními se staly Indyho medové kroužky. Ke snídani jsme měli čaj a většinou ovesnou kaši, oběd byl studený, menší. Větší jídlo se vařilo v klidu večer.

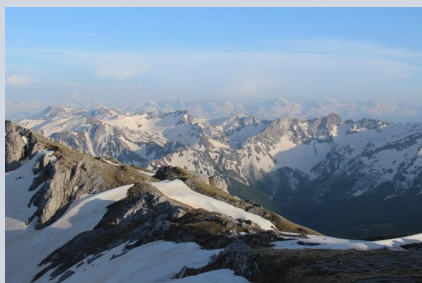

JEŠTĚROVA VZPOMÍNKA NA PRE-ROVERSKÉ MONTENEGRO

Po probuzení do překrásného rána a občerstvení z místního pramene jsme klesali do sedla Trešnjevik (1573 m). Cestou jsme poprvé potkali lidi. Bylo to auto plné mládeže, která si jela dělat asi jarní párty na nedalekou chalupu, ale uvízli ve sněhu. Tak jsme jim pomohli auto vytlačit. Pozvání na párty jsme museli odmítnout, ale dostali jsme poměrně nechutně sladkou limonádu a sušenky. Od této chvíle jsem chodil od hlavy až k patě nahozen od bahna protáčejícího se kola. Měl jsem pouze oblečení na trek a oblečení na cestu vlakem.

V sedle, kudy prochází silnice, jsme se však setkali s dalšími lidmi. Popovídali jsme si s místními chlapy a posilnili se před následujícím výstupem černohorským pivem. Tady už sezóna začala.

Museli jsme šlapat dál, neboť nás čekal přechod nejmalebnějšího pohoří Komovi. Z průsmyku schovaného v lese jsme stoupali opět nad les obklopeni kolem dokola štíty hor a špičatými skalami. Bylo to jako vstupovat do obřího horského amfiteátru. Potřebovali jsme se dostat do sedla ve výšce 2177 m. n. m., jenže severní svahy tu byly příliš příkré a plné sněhu. Tady jsme skutečně bojovali ze všech sil, Treska s Indym s promočenými botami, já s foťákem neustále v ruce, jako bych si ani neuvědomoval nebezpečí uklouznutí po sněhových splazech. Naprosto užaslí monumentalitou horského masivu a popoháněni potřebou najít místo na spaní zase někde v nižší poloze jsme statečně stoupali. Původně jsme chtěli zdolat vrchol Kom kučki (2487 m), ale ve chvíli, kdy jsme stáli v sedle, jsme neměli jinou možnost než sejít dál dolů a jít spát. Pod sedlem ve výšce asi 1850 m jsme zalezli do nejbližší salaše, kterou jsme viděli.

Po tomto náročném dni a obecné únavě nás všech jsem měl už nějak pocit, že zvládneme všechno. Ačkoliv nebylo moc času na delší přestávky a pochod byl pomalejší, než jsme mysleli, každý den jsme dosahovali stanoveného cíle. A to bylo povzbuzující. Do Podgorici jedeme!

Do dalšího krásného dne jsme vstali se zjištěním, že kousek nad námi je zcela nová, čistá a suchá útulna pro turisty, kde navíc vůbec nikdo nespál... Pokračovali jsme po úbočí hřebene do sedla s kamenným kostelíkem, kde jsme si příjemně odpočinuli. Dále vedla cesta skrz krásné bučiny s rozkvetlou kyčelnicí, většinou pěkná, občas přerušená sněhovým polem.

Čtvrtý den náš pochod vedl přes vrchol Maglič (2142 m). Na horu jsme stoupali po dlouhém úzkém hřebínku, místy jsme dokonce museli lézt. Z nejvyššího vrcholu expedice jsme dohlédli až do Albánie. Hory všude kolem nás. Čím více jsme postupovali na jih a blížili se našemu cíli, přibývalo paradoxně sněhu. Asi jsme se dostali do oblasti s vyšším úhrnem srážek. Už jsme si ale zvykli.

JEŠTĚROVA VZPOMÍNKA NA PRE-ROVERSKÉ MONTENEGRO

Z Maglice bylo nutné opět sestoupit do výšky 1320 m. Před sebou jsme měli hluboké údolí s překrásným modrozeleným jezerem. Už jsme věděli, že máme čas a tak jsme sešli k tomuto jezeru (Rikavačko jezero) s velkou pasteveckou osadou a už jsme tam zůstali. Vůbec nikdo tu nebyl, i náš tichý rozhovor jako by se rozléhal po celém údolí na albánských hranicích. Na tomto magickém místě jsme si našli přístřešek ve formě nějakého altánu, vykoupali jsme se, bylo tu teplo. Louky kolem jezera pokrýval modrozlutý koberec modřenců, pomněnek, primulek, pryskyřníků, sem tam s vyčnívajícími čemeřicemi. Zase ráj!

Pátý den byl jiný. Zatažlo se a poprchávalo. Museli jsme překonat poslední stoupání přes sedlo ve výšce 1850 m a snad 10 km jsme šli nepřetržitě sněhem. Tady nebylo po jaru ještě ani památky. Přestávalo nás to bavit, protože pro unavené nohy je chůze mokrým bořícím se sněhem velmi nepříjemná. Navíc jsme byli v nižší nadmořské výšce, na svazích orientovaných na jih, kde jsme už málem pomalu vyhlíželi mediteránní vegetaci! Na jednom příkrém sněhovém svahu jsem uklouzl a mohl jsem být rázem o 100 i více výškových metrů níže. Naštěstí se mi podařilo zastavit a vystoupat zpět.

Sněhu jsme se zbavili až v Koritech, první skutečné vesnici celého pochodu ve výšce 1400 m. Pozdravily nás žluté narcisky a obydlené domy s políčky a ploty nám oznamovaly, že se blížíme do cíle. Odtud se charakter krajiny zásadně změnil. Zasněžené hory zůstaly za námi a okolní kopce porostlé lesem se již dávno zelenaly. Cesta se změnila v silnici s kravami a dalším domácím zvířectvem, klikatící se mezi suchými zídками oddělujícími jednotlivé pastviny. Potili jsme se vedrem, jenom ten mediterán pořád nikde. Už se nám však hlásil kvetoucí jasan zimnář a majestátní bílé asfodely.

Došli jsme na hranu hlubokého kaňonu řeky Cijevny, do kterého jsme původně chtěli sejít a pokračovat příjemně podél toku až do města. V hustém křoví mezi skalními stěnami se nám však nepodařilo najít cestu a tak jsme se zde utábořili, s výhledem 700 výškových metrů nad řekou. V noci přišla silná bouřka, ale my jsme měli vyhráno. Zítra dorazíme do Podgorici!

Ráno jsme po silnici dále nekonečně klesali až do města do nějakých 50 m. n. m. A dočkali jsme se mediteránu! Trnovce a smokvoně jsou toho důkazem.

Ubytovali jsme se přímo ve starém městě v levném, ale čistém hostelu s veškerým zázemím. Odkvašení bylo osvobozující. Vyrázili jsme na procházku a pochod oslavili v černohorské restauraci, s místním jídlem, živou hudbou a českým pivem. Ideální! Na Treskovo „repete“ nezapomeneme.

Ráno už jen rychle na vlak a stejnou cestou domů... Bylo to krásné a byla to výzva! Poznali jsme vlastní hranice, získali jsme zkušenost, zážitky a snad i chuť vydat se zase jednou na takovou cestu (*tato cesta, byť o trochu jiná, minimálně kvůli tomu, že je jinam, ale i proto, že každá cesta je jiná, proběhne již tento srpen, pozn. red.*)

Díky kamarádům a bratrům současného roverského kmene!

